

at faa Lejlighed til at indvirke paa Bestemmelserne om Forhandlingsemner, Foredragsholdere o. s. v.

Der var blandt disse fremmede en højvoksen, skæg-løs Mand i Fyrretyveaarsalderen, omkring hvem Størsteparten af Selskabet efterhaanden samlede sig. Det var den i de sidste Aar meget omtalte Frimenighedspræst Vilhelm Pram, til hvem navnlig de yngre var begyndt at se op som til en Fører og Fornyer. Denne Mands Berømmelse skrev sig oprindelig fra, at han ved et stort Kirkemøde, hvor der havde været baade Bisper og Provster tilstede, dristig var fremtraadt med den Bekendelse, at man efter Fremkomsten af den nyeste, uomstødelige Bibelkritik ikke længer med Sandhed kunde tale om en direkte guddommelig Aabenbaring men udelukkende var henvist til at søge Kundskab om Kristus og Kristendommen i den levende Menigheds Vidnesbyrd; at man saaledes end ikke havde Lov til at lade sin Tanke og Fornuft trækkebinde af den hellige Skrifts Autoritet men skulde betragte Biblen som enhver anden Opbyggelsesbog, hvis Forestillinger man kunde forkaste eller tilegne sig, alt eftersom de tilfredsstillede Ens personlige Behov. Disse Udtalelser havde i første Øjeblik virket skræmmende selv paa dem, der allerivrigst havde raabt paa en tidssvarende Udvikling af Vennesamfundets kirkelige Anskuelse. Men Sagen fik en anden Vending, da Kirkemyndighederne tog Anledning af Talen til at afskedige Vilh. Pram fra hans Embede i Statskirken. Herved opnaaede han det Martyrium, som hurtigt gjorde ham og hans Lære populær. En Kres af oplyste Bønder i en smørfed, lollandsk Egn kaarede ham til sin private Sjælesørger, og selv vedblev han i ildfuld Tale og Skrift at slaa til Lyd for sin Anskuelse og hævde den som det nye Lys-Ord, der endelig og afgørende skulde bryde den døde Bogstav-Troes Jernaag og samtidig stanse de oplyste Klassers voksende Frafald fra Kristendommens evige Sandhed.